

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna M. P. została wniesiona w sprawie, w której Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 17 października 2013 r. oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Z., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty tytułu niezdolności do pracy, ze względu na niestwierdzenie tej niezdolności. Skarga została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 w związku z art. 391, 378 § 1 i art. 382 k.p.c. – przez uznanie za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ubezpieczony powołał się na potrzebę wyjaśnienia przedstawionej jako istotne zagadnienie prawne kwestii

dopuszczalności przyjmowania przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji wówczas, gdy w apelacji został zgłoszony „zarzut ich sprzeczności” i czy Sąd drugiej instancji ma obowiązek dokonania własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego skarżący powinien wywieść i uzasadnić problem prawny w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Poza tym nie można uznać, że zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości, jeśli wnoszący skargę nie uzasadni tego przez wykazanie, iż dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl.).

Skarżący takich okoliczności nie wykazał. Jego wywód w tym względzie sprowadza się do przytoczenia orzeczeń, w których Sąd Najwyższy zaakceptował ograniczenie się przez sąd drugiej instancji do stwierdzenia o przyjęciu za swoje ustaleń Sądu pierwszej instancji (niepublikowane wyroki z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 i z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 770/97) oraz – przez powołanie się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2000 r., II UKN 385/99 (OSNAPiUS 2001 nr 15, poz. 493) – na podkreśleniu, że nie zwalania to sądu drugiej instancji z dokonania własnej oceny dowodów zebranych w sprawie. W tym zakresie orzecznictwo jest ugruntowane i jednolite; nie budzi wątpliwości, że sąd drugiej instancji jest obowiązany rozważyć w granicach zaskarżenia apelacyjnego cały

materiał procesowy, wszystkie okoliczności sprawy i samodzielnie ustalić podstawę faktyczną wyroku oraz dowody, na których oparł to ustalenie, a ponadto wyjaśnić podstawę prawną wyroku.

W tym stanie rzeczy, w nawiązaniu do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów, motywacja przedstawienia niespornego w istocie problemu jako istotne zagadnienie jest próbą poddania pod osąd Sądu Najwyższego tych kwestii, wbrew zakazowi przewidzianemu w art. 398³ § 3 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).

aw